

סַלְפָוֶר

... בעת ששלח להדפיס סוףיו לקובטי הלכות ענה [מהורחן"ת] ואמר: מזה שאין חושב על תכליתו האחרון מה היה בסופו כשהיה שוכב על הארץ וכו', מזה איןנו מדבר כלל, כי זה הוא דומה לבהמה ממש. רק מי שחוש היבט מה היה בסופו, ולבו חושך וכוסף מכך לעבודת השם יתברך, ובודאי נשעמו מה שנעשה, כי ההתגבורות גדול מאד כדיוע לננו, שבשלו והאיש חבירתי את ספרי, כי אותו יחזק דברי ואוטו יאמכו. (כמוון כל זה לבקי בדבריו הקדושים).

דבר פעמי אחד מהחברה הקדושה של הבעל שם זצ"ל ואמר, שכפי תבערת הלכבות שהיה להם אם היה להם גם השיחות והדברים שלנו היה נתבטל אצלם כח הבחירה. אבל עכשו בדורות הללו התגברות גודל כל כך שאחר כל הדברים שלנו עדיין התגברות כח הבחירה גודל ועצום מאד, אבל אף על פי כן יש לעוד שיחה כזו שוגם עצמי הייתה מותבבלת הבחירה, אבל מה תועלתה יהיה בעבודתכם בלבד זה.

יש לי למד זכות על הגrouch שבגרועים, שams היתי כתובם היו נכתבים על כמה ניירות (גליונות) כפי שאני יודע מה שנעשה עם האדים בזום העולם.

אמר, היצר הרע מניח את עצמו על האדם הקשר שידבק בו איזה דבר שיגען.

(מר' ישראלי אודסר, זצ"ל - המשך)

שיהות

בכל הדורות שזכה לעבד השם בכל רגע, הוא קיבל על עצמו כל היסורים וכל הכאבים וכל מני צרות בשיביל השם יתברך. הוא אמר להשם יתברך: "אני לא יעוז אתה, אני לא יעוז אתה, אני לא יעוז אתה עד שתטעזר לי!"

אנשי הכנסת הגדולה היו צדיקים גדולים והם סדרו לנו לומר: "אנא השם הוועעה נא, אנא השם הוועעה נא. אנא השם הצליחה נא, אנא השם הצליחה נא", עד פעם ועוד פעם, זה לא רק פעמים, זה יותר מפעמים, זה עוד פעם ועוד פעם...

עכשו זמן ימי המשיח, يتגלח רבינו הקדוש שהוא צעק בקولات אלה, "ג'יוואלא.. ז'יט אידיך ניט מיאש. קיון אווש איז גאהר ניט פאר האנדני!"

"אהה.. אל תיאשו עצמכם, יוש אינו בעולם כליל!" ודורק בתבת ג'יוואלא' בקול גדול. אם היה העולם מקבלים את זה - היה העולם חיש!

הוא כבר צעק בקولات נ Dolot: "אין שום יוש בעולם כליל! ג'יוואלא, אל תהייאשו, אל תהייאשו, אין שום יוש בעולם כליל!" שידעו ואימינו שאין שום יוש בעולם כליל, שווין ("משפיק") זה בלבד כבש כבר כל העולם. דבר אחד מרבניו זוהי כל התורה וכל היושעות!

אווי, מה שרבני הקדוש צעק בקولات כאלה, "ג'יוואלא.. ז'יט אידיך ניט מיאש" ג'יוואלא.. ז'יט אידיך ניט מיאש ניט פאר האנדני!" הקולות של רבינו היה ממש כמו שאין לו כח יותר לצעק, עצוקת אלה עד השמיים, "ג'יוואלא.. ג'יוואלא..".

אל תהייאשו, אין שום יוש בעולם כליל", הוא צעק לכל העולם, והוא צעק בקولات אלה חולמים שאין להם רפואי: "...ג'יוואלא.. ז'יט אידיך ניט מיאש."

קיון אווש איז גאהר ניט פאר האנדני!"

"ג'יוואלא" - זה לשון של אזהרה גדולה מאד, יכולם למות, "ג'יוואלא.. ג'יוואלא.. ז'יט אידיך ניט מיאש.." ומודע שום צדיק לא צעק בקولات אלה? כי הוא לכך את זה להשם יתברך בעצמו, "אל תהייאשו, אין שום יוש בעולם כליל", השם יתברך אמר: "אין שום יוש בעולם כליל..".

והסתירה אחרת ביותר ויהי קשה להאדם לנצח, על כן אמר שאין תקופה לצאת מהגולות כי אם על ידי בחינה זו את שהיא האמונה הקדושה, שמי שהייה חזק בהאמונה, בודאי יזכה לנצח המלחמה ויצא מן הגולות בודאי. וענין שם בתקונים שהאריך בעניין בחינה של זאת, שיעקב מסר זאת לבניו וכן משה וכו'. והכלל, שבוחנת ייאת הנזכר שם בתקונים הוא בחינת האמונה הקדושה שהיא עקר וייסוד כל התורה כללה, ורק על דיה יכולן לכנס לשעריו הקשה ולנצח כל המלחמות שיש להאדם בעבודת ה' יתברך. (לקוטי הלכות - הלכות גילוח ג' - אות ח')

לְשִׁבְתָּת טָהָרָה

רַבִּי גַּהֲמָן

זָבְּרָסְלֵן

בזאת יבא אהרון אל הקדש ... (ויקרא ט"ז, ג')

אנשים פשוטים וקטני הערך, בודאי אי אפשר להם להשיג השגות אלקיות, ועיקר חיותם ותקותיהם בזכות תכילת הנצחתי, לתכילת האמתוי הוארך על די אמונה. ואפילו מי שיש לו שכגדול והוא חריף ולמדן גדול בתורה, בחריפות ובkeitות בש"ס

ופוסקים, ואפילו אם יש לו יד בחכמת הקבלה, בספריו זהר הקדוש וכותבי האורי"ז, כל זום שלא זך עצמו מזחמת הנחש ולא שבר עדין למגורי תאומות גופו וחומרו, ויש לו עדין איזה אחיזה ושם דבר מתחאות הגוף והבליע עולם הזה, בודאי עדין

אין שכלו שלם ואסור לו לכנס בחכמת השגת אלקתו יתברך כלל, כי יוכל להכשל מעד לפול חס

שלום רחמנא לצלן, וצריך להתחזק רך באמונה ולהשליך שכלו לגמר, ולסמק על אבותינו

הקדושים ועל הצדיקים האמתיים אשר כפו את יצרים ושברו את החומר למגורי, כי רק הם זכו להשנות אלקתו יתברך בתכילת השלמות.

ואפילו צדיקים כאלו שטהרו וקדשו עצמן מזחמת הנחש לגמרי, גם הם עקר התוצאות

הגוף והחומר למגורי, גם הם עקר התוצאות שלחים רק על ידי האמונה הקדושה, כמוון בדברי רבני ז'יל בכמה מקומות, כי אי אפשר להשיג שום

השגה ולדעת שום וידעה בהתנוצות אלקתו יתברך כי אם על ידי האמונה הקדושה אשר היא

השער שדרך שם נכנין לכל הקשות לכל ההשנות ולכל הדיעות הקדושות, בבחינת בזאת יבוא אהרון אל הקדש.

זאת היא בחינת מלכות CIDOU, בחינת אמונה שהיא שיטת כל התורה, כמו שכתוב: "כל מצותיך

אמונה". בחינת זאת התורה והדעות והחקים והמשפטים וכו', ייאת דיביקה נני". וזה שהאריך

בתקונים ובאר היטב דלית רשו לבניה וחוזה:

לעלала לקדשא בר מנה וכו':

כי אי אפשר להתקרב ולכנס לשום קדשה לשום השגה ולשים ידיעה מה יתברך, כי אם על ידי

האמונה הקדושה, וכל המלחמות וכל הנסיות שיש להאדם בעבודת ה' יתברך, אי אפשר לנצח

שום מלחמה ולעמד בנסיוں כי אם על ידי האמונה הקדושה, כמו שכתוב שם בתקונים: ודוד כד הוה

על בקרבה לא איתרץ אלא בא, כמו שכתוב:

"אם תחנה עלי מיחנה וכי אם תקים עלי מלחמה בזאת איני בוטח", היינו שAKER בטחוננו ותקותינו היה

באמונה שנקראת "זיאת" נני". דהיינו שהוא חזק

שבודאי יעמד נגד כל המלחמות והמלחמות של היצר הרע והסתירה אחרת, כי בודאי יוכל לנצח

ולשברים מאחר שיש לו אמונה חזקה בה יתברך

שנקרא "זיאת" נני, בחינת בזאת אני בוטח (תהלים כז, י'ז'את דיביקה, הינו בהאמונה נני).

ו набניה כשראה אריך הגולות לא היה לו תקופה

לצאת מכם כי אם על ידי האמונה שנקראת

"זיאת", כמו שכתוב: "זיאת אשיב אל לבי על

אוחיל" וכו', מבואר בתקונים שם. כי הנבניה ראה

בסוף הגולות בעקבא דמשיחא יתגבר הבעל דבר

לְזִכְרָן נִצְחָן נְגֻרִיבָנוּ
לְעִירָה בָּרָע אַזְלָסָר, זצ"ל

על שני השעריים גורלות ... (ויקרא ט"ז, ח')

לפעמים מתגבירין העוניות כל כך עד שאין אפילו שום אמן לחתת עצה בփשו, כי עצתו חלוקה מאד, וכך מכך צעק דוד עד שאין אפילו אשית עצות בנפשו, ואז זהה בעצמו עקר העצה, צעק לחשם יתברך עד שאין אפילו אשית עצות בנפשו, ולהשליך כל יבו על השם יתברך ועליו יתברך בלבד. וזה כמו בחינת גורלו שמשם יתברך עצתו על השם יתברך עד שאין אפילו גורלו מהשם יתברך בחינת אתה תומך גורלי. וככתי בפרק יטול את הגורל ומהו כל משפטו. וזה בחינת הגורל של יומן כפורה שמחמת רבוי עוניות של כל השנה שהוא צרכיהם להתוודות אז על השער לעזאל מלבד וזה היה קשה לרבר האמת אייזה לה' והוא לא עזאל מלבד כי אם על ידי הגורל, ועל ידי ה' והוא לא עזאל מלבד וזה היה קשה לרבר האמת יידי זה דיקיא נתרבך העצה אמתית. (לקוטי הלכות עצה - ט"ז)

נִזְזָן נִזְזָמָן נִזְזָמָן מַאוּמָן לזכות לכל היושעות

טוב להגיד ולשיר

מצוה

חכימות חיצונית נגד חכמת התורה הם בחרית
במה נגיד אדם, ועל-כן ישראלי הדובקים בתורה
קרויין אדם אבל אמות העולם שעוסקן בחכימות
חיצונית שהוא חכמת הטבע הם קרוין בהמה.
כל החכיות והבהמות ועויפות וכיווץ, שאין להם
דעת אדם, כולם הם בבחינת חכמת הטבע שהוא
בחינת הhayiot כטילות. כי גדר האדם הוא הדעת
שהוא התורה, כי רק חכמת התורה היא חכמה
ודעת אמותי וכל שאר החכימות חיצונית של חכמי
הטבע כולם הם כסילות ומור בבחינת הhayiot נגד
חכימות התורה.

צרכיהם להכיניע רוח הבהמויות שהוא בבחינת
חכמת הטבע, שהוא בבחינת כסילות בבחינת בהמה
שאין לה דעת נגד חכמת התורה שהוא עיקר
החכימה האתנית שהוא בבחינת אדם.

צrik האדם לזהר מאי' שליא יעשה מעשה
במה חס ושולום, כי הדעת שהוא גדר האדם הוא
בהפך ממש מכל התאותות וכוי' שהם בבחינת כסילות
ושtotות ושגעון מעשה בהמה ממש. וכשזוכה על-ידי
הדעota לשיגר התאותות ומדות רעות הבהמויות אז

נתחזק ונטרומם שכלו, וכפי הכנעת התאותות
הבהמויות כן נטרומם שכלו. ואיזו, שmagiel אל
השכל, אז צrik הוא לידע האמת שעדיין הוא הרחוק
מחכימה, בבחינות "אמרתתי אחים" מהיא רוחקה
מןני, כי עיקר החכימה ישיכיל שרוחק ממנה
החכימה, ואז צrik דיקא לעשות עצמו בבהמה
וכאלו אין בו שום דעת כלל כמבאר על פסקו "אשר
ונון אלקלים חכמה בהמה" (ברשות ויקהלה שהוא
חכמה גודלה לעשות עצמו כבהמה. כי אי אפשר
לקבל ולהמשיך בשלמות הדעת ובוחנן האתניים
כי אם על-ידי מצום המכ שזה בבחינת שמשים
עצמו בבהמה, שמצמצם דעתו כאלו אין יודע כלל,
וכמו שאמרו רבותינו ז"ל "אין התורה מתקימת
אלא במישים עצמו כאיינו יודע", ואז על-ידי זה
דיקא זוכה לקבל את השכל והחומר בהדרגה ובמהدة.
וגם כשמקבל אליזה שכל ודעת צrik לידע בכל פעם
שעדין אין יודע כלל, ועל-ידי זה זוכה לקבל מוח
ודעת חדש בכל פעם.

כל דבר ודבר שיצא מפי רבנו ז"ל עולמים עד
אי סוף וירידים עד אין תכלית ויתר מזה. עוד
זוכה לידע לעתיד בעת שאמות מאץ תצמח ותתגלה
האמת לכל העולם. זוק ואמצח ותשמה וגיל ובטה
בכחו של זקן דק"ש, זקו שbezknim, כי הוא הולך
לפנינו בכל עת לנכח בזיה ובעבא. חיימ ארכים וברכה
וכל טוב.

ישראל דבר אודער

רבונו של עולם, אבי אבי, חממדת לבבי חיוט
ותענוו הנצחי, כל מימי קינות וכל מימי בוכיה
וזעקות גדולות ומרות לא ספיקו כל לחטא ועbara
אתה שהוא מר ומרור לנפש הישראלי אפילו יותר
מכל מימי הרג ומות ומכל מימי גיהנם שבעולם.

המנגנים המבאים בשלחן ערוך, בהנחת סדר
פסח. כי על ידי כל מנהג ומנגה הנהוג בלילה הסדר,
זכרים לתקון מיחד, ובפרט לתקון הברית, שזה כל
כל התקונים מבאר בלקוטי מוירין חלק אי' סימן
כ"ט (עצות המבווארות – פסח, ג').

¶ בימי הפסח צריך צrik להתפלל בקהל אדר
וחזק, כי התפללה בזעקה מסגלאת לתקון הברית.
שם שאמרית ההגדה בקהל גדול מסגלאת לתקון
הברית, מבאר בלקוטי הלכות (עצות המבווארות –
פסח, ד').

♦ ... ותהיה בעזruno, שנזכה לקבל עליינו
קדשת חג הפסח בקדשנה נוראה ועצומה ובسمחה
וחודוה גודלה. ונזכה לקים מצות ארבע כוסות של
יין של פסח בשלמות הרואו, בקדשנה ובטהרה
גודלה. ותפתח לנו אור הדעת, ותשפיע עליינו אוור
קדשת המוחין העליונים, שנזכה שישנו משכךין
עלינו בפסח כל המוחין הקדושים, מוחין גדלות
ומוחין דקנות.

ונזכה לדorder הסדר של פסח בקדשנה גודלה
כראו, ותערנו לומר ההגדה בקהל רם, בכוונה
גודלה נוראה, ובשמחה וחזרה רבה ועצומה,
ובהתעוררות גודל ובתહלהות נמרץ, בקדשנה
יאוש בעולם כלל". הוא יכובש אותך ואת כל אשר
לנו ממונות לחים. אבל בלחש, הוא נכסן כל

רבעו הקדוש הוא מצח מקל העולם, הוא כבר
כבש וכובש כל העולם בדבר אחד, בדבר אחד הוא
covesh כל העולם ואומר להם: "גיוואולד, אל
תתייש, אין שום יוש布 בעולם כלל", כבר כבש כל
העולם!

אם היו שומעים את רבעו היה כבר כל העולם
מטתקן, לא להתייחס ולא לפול, רק להתגבר, אין
שום יושב בעולם כלל, לא יכולנו לנכח כל החסדים
בק", מה אתה חושב, אני יודע יותר מכם, אין שום
יאוש בעולם כלל". הוא יכובש אותך ואת כל אשר
לנו ממונות לחים. אבל בלחש, הוא נכסן כל
העולם ומודיע להם: "גיוואולד, זיט איך ניט
מייאש. קיון יושב איזה נאסר ניט פאר האנדין".
מדוע אין שום יושב בעולם כלל? כי אין ישני
בעולם, ויש מי שצוצעך אין שום יושב בעולם כלל...
או, או, רבי ישראאל קרדנור היה נהוג לצעק
"גיוואולד..". בכח הזה רבי ישראאל עבד
השם עברודה כזה, אמונה כזה, אמת כזה.. שהוא
לקח מרבעו הקדוש, דרשתו גישאנק.

הבעטליריס, הבעטליריס, הבעטליריס (מתוך
ספרינו מעשיות משלימים קדמוניות), הילדים, החתן
והכלה, הם היו כבר מפרנסים אצל כל הבעטלירים,
וכולם ידעו מהם שאלו הם הבנים שנאבדו בירע.
היה להם חתונה מהסודה של יום הקלהות של
המלך, הם לקחו כל מה שנשאר מהסודה ועשׂו
חפה וישו החתונה. הילדים אמרו: "אייפה..

הבעטליר העור, אם היה כאן הבעליר העור, והוא..
היה שם מאץ. זה חתונה, צרכיהם להיות שם
מאץ. אם הוא היה זה – היה שם מאץ!"
או הוא אמר: "איי פה, אני באתי על החתונה
שלכם, אני באתי על החתונה שלכם, אני פה!"
הבעטליריס הם נתנו מותנות לחתן ולכל-ה-
לשנים, דרש גישאנק. והילדים היה להם כל
טוב, כל טוב. מה זה דרשת גישאנק? "אין שום
יאוש בעולם כלל!"
לא ידעו ולא יודעים מה זה רבנו, אתם יודעים?
אני נח נח נחמן מאומן. אתם יודעים מי אני? אני
הרביב שלכם, של כל ישראל! אני צעקי ואני צעיק:
"אין שום יושב בעולם כלל..." (ההמשך יבוא)

על-ידי זה לתקון הברית ולתקון הדעת בשלמות
באמת, עד שאזוכה לבא לחודשי תורה אתניים,
ואזוכה להמשיך תמיד דברים חמים כגהלי אש על-
ידי תפלה ותchaninos. ותזכוני להתפלל אליך
בהתקשרות נשות נישות ישראל, שתהיה תפלה תפלה
רבים ולא תמאס את תפלוינו כמו שתכוון, הן אל
כביר ולא ימאס. ויתוסף ויתגדל מעלה תוספות
קדשנה הרבה וצומה על-ידי תפלוינו, ועל-ידי זה
זוכה להמשיך באורי התורה מלבד העליון אשר שם
כתובים כל באורי התורה (לקוטי תפילות אי' –
תפילה כי).

מקتاب (ספר אקי הנחל - חלק ב - מכתב מו)
לכבוד איש בריתי לבי ובררי,
השובב רוח חכמה היוצא ממה הפלא הגודל והנורא
של הצדיק החכם האמת בחירות מברכי צדיק
אשר מסוף העולם ועד סופו לא קם כמותו, המבר
ומבטל השקר ורוח שtotות וטעות של המינות
ואמונהות כוביות המתגברים להחריב את העולם חס
ושלים. יסיר ה' מנק כל מימי חלי ויגון ואגחה,
והחפץ היגון ואנחתה לשמה, ויתן לך החמים ארכים
חפים טובים שברכו בעטלירס את הזוג הקדוש,
ובימייך תועש יהודא וירושלים.

יעיר החווות הוא החכם כמו שתכוון "חכמה
תחייה" וכו', וחיות דקשנה בבחינת חיות אדם הוא
בחינת חכימות התורה, וחיות בהמות וכו' הם
בחינת חכמת הטבע.

(וג הפסח)
ההגדה בלילה הסדר של פסח מסגלאת לתקון הברית.
(לקוטי מוירין סי' ב, י). על כן צריך לומר את
ההגדה בקהל חזק מעוררת רבתה. כי אמרת
זוכים להתגלות הדעת. הינו להבין בדעת זו את
שצריך להבין באמות. וכשזוכים לרשותם גרים על ידי פגם
הברית, ועל ידי פגם הברית נגמרת הדעת רחמנא
לכל. אבל על תקון הברית, תקון הדעת, וזה עקר
מצרים, זוכים לתקון הברית, תקון הדעת, וזה עקר
האלה. גם על ידי שתית מחות ארבע כוסות יין
בפסח, זוכים לתקון הדעת, תקון הברית. מסעיף זה
יכולים ללמד ממה צריך להזהר בכל מנהג קדוש מן

בקשו נא את העלון שלכם בכתובה
SHABAT.BRESLEV@gmail.com